

OP ZIJN POST INGESLAPEN.

EEN VERHAAL
UIT DEN LAATSTEN AMERIKAANSCHEN OORLOG.

AMSTERDAM, HÖVEKER & ZOON.

OP ZIJN POST INGESLAPEN.

EEN VERHAAL UIT DEN LAATSTEN AMERIKAANSCHEN OORLOG.

De heer Owen, een vrome pachter in Vermont, had tot den laatsten vreeselijken strijd zijn eenigen zoon Bernhard voor het leger der bondstroopen laten inschrijven. Hij was vertrokken. Daar kwam op eenmaal een bericht, dat als een donderslag het geheele gezin ter nedersloeg: men had den zoon op zijn post ingeslapen gevonden, en volgens krijgsgebruik moest hij nu doodgeschoten worden. Dit ontzettend nieuws verspreidde zich spoedig door 't geheele dorp, en de predikant, de heer Allan, spoedde zich terstond naar de zwaar beproefde ouders, om, zooveel in zijn vermogen stond, hun eenigen troost toe te spreken. „Ach,” zeide de bedroefde oude man, „zulk een lieve, be-gaafde brave, jongen! Ik dacht, toen ik hem voor 't vaderland opofferde, dat geen enkele vader in ons heele land zulk eene kostbare gave gaf als ik, neen geen een. De Heer vergeve mij genadiglijk als mijne smart zonde is. Mijnheer Allan, de lieve jongen is slapend op zijn post gevonden! 't Zijn maar een paar

minuten geweest dat hij geslapen heeft, dat weet ik zeker, langer was het niet, want Ben was nooit slaperig als het zijn plicht gold. Hoe goed kon men zich op hem verlaten!" Ea-de heer Owen keek met een zonderling starenden blik in het rond. „Ik weet het zeker, 't was maar heel kort; hij was nog zoo jong en niet krachtig. Mijn beste jongen! Hij was zoo groot als ik, en pas achttien jaren, en nu schieten zij hem dood, omdat zij hem op zijn post slapend hebben gevonden.”

De heer Owen herhaalde deze laatste woorden heel langzaam, alsof hij ze niet recht begreep. „Over 24 uur,” zegt het telegram. Slechts 24 uur. Waar is mijn Ben dan?” — „Bij zijn hemelschen Vader, hopen wij,” gaf de heer Allan troostend ten antwoord. „Ja, ja, dat willen we hopen. God is genadig en Ben was zoo goed — ik meen niet rechtvaardig,” vervolgde hij zichzelf verbeterend. „Niemand is rechtvaardig, ook niet één, maar de Heer Jezus stierf voor zondaren. Mijnheer Allan zeg mij dat nog eens. O Bennie! Bennie!” — Toen de moeder zijn naam hoorde roepen, richtte zij zich op, keek met een wezenloozen glimlach rond, en zeide: „Roep niet zoo hard, vader. Bennie is hier niet ver van daan, hij zal spoedig komen.”

„God heeft zijne hand op beiden gelegd, zooals gij ziet,” zeide de heer Owen, terwijl hij zonder

rechtstreeks antwoord te geven, op zijne vrouw wees. „Sedert dat bericht is zij niet meer dezelfde. Maar 't is eene genadige beschikking: zij schijnt half bewusteloos te zijn en klaagt nooit.”

De heer Allan zag met diepen weemoed den ouden gebogen man aan, die zich nu oprichtte en vóór hem stond. Deze weinige uren hadden het werk van jaren gedaan. Het zwakke lichaam beefde, de oogen stonden mat en de plotselinge smart had diepe groeven op zijn mannelijk gelaat achtergelaten.

„De Heer zij u genadig! Hij loutert u in een zeventovondig vuur der beproeving,” zeide hij half onwillekeurig. — De dochter, een mooi, nog zeer jeugdig meisje — men noemde haar Patty — had stil en doodsbleek toegeluisterd. Zij had dien dag nog geen enkelen traan gestort. Werktuigelijk zorgde zij voor alles wat door den toestand der moeder nu op haar rustte. Er werd zacht aan de deur geklopt. Zij deed open, en nam een brief aan. „Die is van hem,” was alles wat zij zeggen kon.

't Was als de boodschap eens dooden. De heer Owen kon hem niet openmaken, zóo beefden zijne vingers, en met de hulpeloosheid van een kind overhandigde hij hem den heer Allan. Deze verbrak het zegel, en op een wenk van den vader las hij het volgende:

„Beste vader! Als deze regels u geworden ben

ik in de eeuwigheid. Eerst scheen mij dit ontzettend, maar ik heb er zooveel over nagedacht, dat het nu niets verschrikkends meer voor mij heeft. Zij zeggen dat zij mij niet zullen vastbinden, ook niet blinddoeken, opdat ik den dood als een man tegemoet moge gaan. Ik heb altijd gedacht, vader, dat de dood mij op het slagveld zou vinden, voor mijn vaderland, maar nedergeschoten te worden als een hond, omdat ik mijn vaderland bijna verraden had, om plichtverzuim te moeten sterven! Ach vader, ik ben verwonderd dat de gedachte alléén mij niet reeds laat sterven! Maar ik zal geen schande over u brengen. Ik wil u alles schrijven hoe het gebeurd is, en als ik er niet meer zal zijn, knnt gij het aan mijn kameraden zeggen. Ik kan het nu niet. Zooals gij weet, vader, beloofde ik aan de moeder van Johan C. naar hem om te zullen zien, en voor hem te zullen zorgen als hij ziek werd. Hij was nog niet weer op krachten, toen wij op marsch moesten, en den dag vóór dien nacht droeg ik zijn randsel tegelijk met den mijnen. 's Nachts giingen wij in gestreken pas, en hoewel de randfels mij heel zwaar werden, zoo wist ik immers dat wij allen moede waren, en als ik Johan niet nu en dan met mijn arm ondersteund had, dan ware hij zeker op den weg blijven liggen. Ik was geheel uitgeput toen wij in het leger aankwamen. Het was Johans beurt om op wacht te staan;

ik nam het van hem over, maar ik was te moe. Vader! al had ik een kanon naast mij gehad, ik had niet wakker kunnen blijven, maar ik wist het niet, totdat — totdat het te laat was."

„Goddank!" viel de heer Owen den predikant aangedaan in de rede. „Ik wist het wel: Bennie was niet iemand, die uit nalatigheid op zijn post kon inslapen."

„Ik heb heden gehoord, dat mij door bijkomende omstandigheden nog een klein uitstel is geschonken, nog den tijd om aan u te schrijven, zegt onze goede overste. Vergeef hem, vader. Hij doet slechts zijn plicht: hij zou mij graag redden als hij maar kon. En werp de schuld ook niet op Johan. De arme jongen is geheel buiten zichzelf; aanhoudend smeekt en roept hij dat men hem toch in mijne plaats late sterven. — Ik kan aan moeder en Patty niet denken. Troost ze, vader. Zeg haar dat ik sterf zooals het een dapperen jongen betaamt, en als de oorlog geëindigd is, behoeven zij zich niet over mij te schamen, zooals nu. God helpe mij! 't Valt zwaar te dragen! Vaarwel, vader! Ik geloof dat de Heer heel dicht bij mij is, en ik geloof ook, dat Hij mij niet wil laten verloren gaan, maar zich over zijn arm, zondig, bekommerd kind ontfermen wil, en mij tot zich nemen in een beter, beter leven."

De heer Owen slaakte een diepen zucht. „Amen," zeide hij plechtig. „Amen."

„Van daag, vroeg in de schemering, zal ik in gedachten nog alle koeien uit de weide zien komen. De Bruine, en de Bonte, en Bet; oude Hans kijkt naar mij uit den stal, en mijn lieveling, het kleine Zwartje, wacht op mij; maar ik kom nooit, nooit terug. God zegene u allen! Vergeeft

„Uwen Bennie.”

Dienzelfden avond laat werd de deur heel zachtjes geopend, en een jeugdige gestalte sloop naar buiten. Zij scheen meer te vliegen dan te loopen langs den weg, die naar den molen voert; noch rechts noch links zag zij om; ook de fantastische schaduw, door het heldere maanlicht gevormd, schenen haar niet te verschrikken; slechts nu en dan keek ze naar boven, en vouwde haar handen tot een stil gebed.

Twee uren later stond datzelfde jonge meisje bij den molen en wachtte op den sneltrein, en toen de conducteur zich nederbukte, om haar in den wagen te helpen, keek hij verwonderd in het lieve, betraande gelaat, dat door de lantaarn, die hij in de hand hield, beschenen werd. Enkele vragen en een bereidwillig antwoord brachten hem spoedig op de hoogte, en geen vader had voor zijn eenig kind teederder zorgen kunnen hebben, dan hij voor onze Patty.

Zij was op weg naar Washington: om van den President Lincoln het leven van haren broeder af te

smeeken. Stil was zij weggegaan, en had slechts een briefje achtergelaten, waarin zij haar vader meldde waarom en waarheen zij ging. Den brief van Bennie had zij bij zich; 't was onmogelijk, dat een goed, medegevoelend hart als dat van den President daarbij koud bleef.

Den volgenden morgen bereikte zij New-York; de conducteur zorgde voor goed reisgezelschap voor Patty, en in allerijl werd de reis naar Washington voortgezet. Want immers, iedere minuut, die verloren ging, kon haar broeder het leven kosten.

Zoo kwam zij in ongeloofelijk korten tijd in de hoofdstad aan, en liet zich terstond naar het huis van den President brengen. Juist had deze zich aan zijn morgenwerk nedergezet, en was bezig stukken van gewicht na te zien en te onderteekenen, toen heel zachtjes de deur openging, en Patty zonder aangemeld te zijn, met nedergeslagen oogen en gevouwen handen vóór hem stond.

„Wel mijn kind,” zeide hij op de hem eigene, vriendelijke wijze, „wat komt gij hier 's morgens reeds zoo vroeg doen? Wat verlangt gij?”

„Bennie's leven! O Mijnheer de President, Bennie's leven!”

„Bennie? Wie is Bennie?”

„Mijn broeder, mijnheer. Zij willen hem doodschieten, omdat hij op zijn post is ingeslapen.”

„Ja, nu herinner ik het mij,” en Lincoln's oogen doorliepen snel het voor hem liggend papier „'t Was een gevaarlijke slaap. Gij begrijpt wel, mijn kind, 't was een tijd van bijzonder gewicht; duizenden levens hadden door die nalatigheid verloren kunnen gaan.”

„Dat zegt mijn vader ook,” vervolgde Patty ernstig; „maar de arme Bennie was zoo moê, mijnheer de President, en Johan was zoo zwak, hij deed het werk voor twee, en 't was de beurt van Johan om op wacht te gaan en niet de zijne, en Bennie dacht volstrekt niet aan zichzelf en wist niet eens, dat hij zoo overmoê was.”

„Kind, wat zegt gij daar? Kom dichterbij mij, ik begrijp het niet,” en de vriendelijke man was zichtbaar verheugd iets te vinden, dat tot mogelijke verontschuldiging van den schuldige dienen kon.

Patty trad dichterbij; hij legde zijne hand zacht op haar schouder, en richtte het bleeke, angstige gelaat op. Hoe groot was hij! en was hij dan ook niet de President der Vereenigde Staten! Een oogenblik doorkruiste deze gedachte Patty's hoofd, maar toen deed zij eenvoudig en onafgebroken het verhaal van het gebeurde en overhandigde Bennie's brief aan den President.

Deze las hem met groote oplettendheid, greep

toen naar eene pen, schreef haastig een paar regelen en schelde. „Laat deze depêche terstond ver trekken!” klonk het in Patty's ooren.

Nu wendde de President zich tot het meisje en zeide: „Ga huiswaarts, mijn kind, en zeg aan den vader, die het vonnis zijns vaderlands kon goedkeuren, zelfs als het 't leven van zulk een kind gold, dat Abraham Lincoln dit leven te kostbaar acht om het prijs te geven. Ga huiswaarts, of neen, wacht tot morgen. Bennie zal eene verandering noodig hebben, nadat hij den dood zoo dapper onder de oogen heeft gezien; hij moet met u gaan.”

„God zegene u, mijnheer de President,” zeide Patty; en wie zal twijfelen of de Heer deze bede verhoord heeft?

Twee dagen later betrad de jengdige soldaat met zijne zuster het huis van den President. Hij werd in diens kamer geroepen, en op zijne schouders werden de officiers-épauletten bevestigd. „Die schouders,” zeide de President, „die den randsel van een kameraad dragen, en voor die goede daad zoo zonder klacht sterven konden.” — Toen sloegen Bennie en Patty den weg huiswaarts in. Bij den molen had zich eene menigte menschen verzameld, om hen welkom te heeten, en het grijze hoofd van den vader stak boven allen uit; toen zijne hand die van zijn zoon aan zijn hart drukte, hoorde de heer Allan hem, als den

heiligsten zegen, dien hij over zijn kind uitspreken kon, de woorden zeggen: „God, uwe wegen zijn heilig.”

Dien avond kwamen de Bruine en de Bonte en Bet op een draf naar huis loopen, want zij hoorden eene welbekende stem voor de huisdeur, die haar riep, en toen Bennie over het hek zijn oude lievelingen streefde, en vol liefde in hnnne groote bruine oogen keek, toen klonk hem door de stille avondlucht heen zijns vaders stem in het oor, die aan de gelukkige moeder de lof-tonen herhaalde: „Vrees niet, want Ik ben met u; Ik zal u zaad van den opgang brengen, en Ik zal u verzamelen van den ondergang; Ik zal zeggen tot het Noorden: geef! en tot het Zuiden: houd niet terug! breng mijne zonen van verre, en mijne dochters van de einden der aarde. Een ieder, die naar mijnen naam genoemd is, en dien Ik geschapen heb tot mijne eer, dien Ik geformeerd heb, dien Ik ook gemaakt heb.”